

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: JEsu, sielens lyse dag

Citation: Brorson, Hans Adolph: "JEsu, sielens lyse dag", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951*, 1951-56, s. 93. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson01-shoot-workid78655/facsimile.pdf> (tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951

Min krone i Guds himmel-sal,
Naar jeg som solen skinnende skal;
Alt hvad mig skenket bliver,
Den dag jeg skal for thronen gaae,
Og brænd ved JEsu side staae,
Det alt hans blod mig giver.

Nr. 31.

Mel. Sving dig op mod Hinlens etc.

J Esu, sictens lyse dag,
Gfæde, fryd og are,
At mit hertes velbehag,
Lad mig dog fremhære
Denne slette tak for si
Dine piners møye,
Kast paan dette fode-fald
Dog et naadigt øye.

59

2. Jeg betænker, hvad der dig
Dog hevæge kunde,
At du vilde her for mig
Naesten gaae til grunde,
At du angst, vold og nød
Villig vilde lide,
Og ey mod saa haard en død
Med een mine stridc.

3. Nu din faders kierlighed,
Naadens rige kilde,
Og at du saa meget leed,
Og saa gierne vilde,

Nr. 31. *Gut-t. 2, 8; een minde; en Mine G.*

10,7-10: alt hvad mig skenket bliver, ... det alt hans blod mæg givere! al den herlighed, som bliver skenket mig, når jeg skal stå som Kristi brud, skyldes hans blod o: hans forsonergerning.

Nr. 31. Oversættelse. Jesu! meiner seelen licht, H. Held, Schr. s. 104. — 1, 5; slette; ringe.

Det har, JEsu, magt det saa,
At ey noget hierle
Tør forsage og forgaae
Udi syndens smerte.

4. O! et road, som al forstand,
Vid og sands maa vige,
O! en gierming, som der kand
Aldrig faae sin lige,
Hvad et menniske, det muld,
Ikke værd at nævnes,
Har bedrevet synde-fuld,
Paa GUD selv skal hævnes.

5. Mine lysters vilde green,
Har dig saadan slaget,
Og indtil det hvide been
Pidskel, plint og plagel,
Synden haver sat dig saa
Dybt i skyld og brøde,
At du dig omsider maa
Derfor lade døde.

6. Straffen, som jeg idelig
Skyldig var at lide,
Ligger gandske nu paa dig,
Og ved dødens qvide
Er os fred og frelse bragt,
Derfor vil mig spømme,
Denne kierlighedens magt
Evig at berømme.

7. Lad mig, JEsu! al min tiid
Frugten deraf uylde,

3, 8: *syndens*] *Syndens* GJ6:7. 6, 4: *dædens*] *Dædens* G.

3, 5: *magt]* maget. — 3, 7: *tør]* behaver; *forsage]* tage medc. — 4, 1: *et road* en færespian. — 4, 1-2: *som al forstand . . . maa vige;* for hvilket al forstand . . . maa vige. — 5, 1-4: Det ejendommelige billede er Brorsons.

At jeg kand i nød og strid
Ved din død mig fryde,
Ach mit hjerteres herte, kast
Ved din død og smerte
Alle mine synders last
Langt bort fra mit herte.

80

8. Al saa suart jeg ingen fred
I min siel kand finde,
Masste straxen qvæges ved
Nuadens kølne vinde,
JESU! sei! jeg falder dig
Hierte-knust til fode,
Ønskende at bedre mig
Ret fra grund og rode.

9. Nu jeg veed, paa hvem jeg troer,
Og hos hvem jeg bliver,
Hvo min sag paa denne jord
Og i himlen driver,
JESUS ene er min skjold,
Som mig vil beskyrme,
Om end alle dievles vold
Vilde mod mig svarme.

10. Jeg, som efter strid og død
Skal i himlen sveve,
Vil nu i dit favn og skjød
Baade døe og leve.
Til man efter dødens strid
Sige skal med glæde:
Der er JESUS mild og bliid,
Der er hand til stede.

8, 7: ønskende[*]* ønskendes G. 10, 3: *favn*] nævn J. 10, 5: *dødens*] Dødens G.
7, 6: mit hjerteres herte] vel omtront — mit hjerteres elskede. — 7, 7: last] byrde. —
8, 1: af] for at; sætningen hører til det foregående vers, så vi vilde sette komma
efter dette. — 8, 3: mætte] måtte jeg. Arland (s. 34) påviser, at en sådan udnæ-
førelse af subjektspronomenet er ret hyppig hos Brorson, f. eks. nr. 120, 7, 3-4;
148, 4, 7. — 9, 4: driver] driver en sag er et gammelt juridisk udtryk for at tage en
sag. — 10, 2: svene] befinde mig.

Nr. 32.

Korsfæste! sej! jeg vil i troe
Saa inderlig med dig forbindes,
Og såge al min siele-roe
Udi din pines kraft al findes,
Jeg har til min øre allene betænkt,
At være med JEsu paa korset ophængt.

2. Ach! at jeg kunde snoe mig om
Dit kors, din angst, død og pine,
Og med det samme for Guds dom,
Ret som det var mit eget, trine.
Ach! maatte mig vorde den øre tiltænkt,
At være med JEsu paa korset ophængt.

3. Ach! at jeg kunde loven dog
At afspørre ret i aanden lære,
Og dens utaalelige ang 61
For mig ubrugelig erklære;
Thi ønsker mit herte, og agter det best,
At være med JEsu min Frelser korsfæst.

4. Ach! at jeg maatte dog med dig
Som den, der dører, de ting forlade,
I hvilke verden roser sig,
At agte dem for skarn og skade;
Thi ønsker mit herte, og agter det best,
At være med JEsu min Frelser korsfæst.

5. Ach! si den gamle Adam med
Til korset ogsaa lod sig banke,

Nr. 32. *GJ-J.*

Nr. 32. Overståelse. Georrentziger! mein herze sucht, J. E. Schmidt, Schr. s. 92. — 1,1: korsfæste) korsfæstede. — 1,3-6: Gal. 2,19; 6,14. — 2,3-4: med det samme ... ret som det var mit eget) med dette (nemlig Jesu kors, angst, død og pine), som om det var mit, altid sådan, at hvad Jesus har gennemstridt, kommer mig til gode, jfr. 2.Kor.5,14 b, 21. — 3,1-2: Meningen er: Gid jeg i anden kunne lære at afde (fra) loven, jfr. Rom. 7,4. 6; Gal. 2,19. Seger man frelse ved at opfyldt Guds lov, er man inde på den umulige; her er lovens ås ubrugeligt (l. 3-4); man må såge et helt anden frelsevej, nemlig ved Jesu død (l. 5-6). — 4,1-4: Fil. 3,7-9. — 5,1-4: Rom. 6,6. — 5,2: til korset også lod sig banke! Der tankes på, at naglene ved korstætselsen bænktes ind i hænder og fødder.